

[H. P. Hansen.]

Udgifter? Der er ikke noget til Hinder for, at en Udvalgsformand har dette Kontor hjemme i en Stue af sin Lejlighed, selv er Kontorbestyrer og er der i den faste Kontortid, som man ogsaa var imod skulde fastslaaes i Loven.

Med Hensyn til Kontortiden kunde jeg ønske, at man gik endnu videre, saaledes at det kom til at dreje sig ikke alene om de ca. 200 Kommuner, hvor man skal have et Kontor, men at det i alle Kommuner blev fastslaaet, at der var en bestemt Tid, hvor de paagældende kunde træffe Udvalgsformanden eller Sogneraadetsformanden. Thi selv om man siger, at de, der kommer for at søge Understøttelse eller i anden Anledning, kan komme igen, hvis de ikke træffer Manden, maa man ogsaa tage Hensyn til de Folk, som skal søge det paagældende Udvalg eller dets Formand. Jeg vilde derfor ikke finde det i mindste Maade urimeligt, om man sagde: I alle Kommuner skal der være en fast Kontortid, i de mindre Kommuner maaske kun en eller to Dage om Ugen, og derfor var det ikke afgjort, at man ikke ogsaa kunde træffe vedkommende udenfor den Tid. Hvis man fastsatte, at paagældende kunde træffes en enkelt Dag eller to een eller to Timer, vilde det ikke være nogen urimelig Ordning, og den vilde ogsaa være til Gavn for andre Folk, der maaske ikke kom for at søge Hjælp, men for at tale med det paagældende Udvalgs Formand. De kommunale Repræsentanter, som sad i det raadgivende Udvalg, baade Repræsentanterne for Landkommunerne, Sognekommunerne og de bymæssigt bebyggede Kommuner, var enige med de øvrige Medlemmer i Udvalget, det var en enstemmig Indstilling fra dette Udvalg, og alle de kommunale Repræsentanter deltog i denne Indstilling ud fra den praktiske Erfaring, de havde paa dette Omraade.

Det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen var ogsaa meget bekymret for Bestemmelsen om, at det kunde paalægges Kommunalbestyrelserne at indføre kommunal Sygepleje, jeg tror, det ærede Medlem talte noget om Tvang og Tyranni, og at det i denne Forbindelse var bedre med en privat Ordning. Ja, men hvor man har en privat Ordning, hvor Kommunalbestyrelsen ved Forhandling med private Sygeplejerforeninger eller ved Samarbejde med andre Kommuner kan faa en tilfredsstillende Ordning, der hjemler Lovforslaget dem Ret dertil. Der sker altsaa ikke den mindste Tvang i saa Henseende. Man kan ordne sig paa den bedst mulige Maade, men natur-

ligvis paa en forsvarlig Maade. Ogsaa her var hele Udvalget enigt om, at der paa dette Omraade tiltrænges faste og bestemte Regler, men man var enig om — det gik igennem Udvalgets Forhandlinger —, at vi ikke skal paabyrde Kommunerne unødvendige Udgifter, det skal ikke laves efter en Snor det hele, og derfor lyder Lovforslaget ogsaa paa, at alle Steder, hvor man kan finde en god Ordning, selv om det ikke er nogen rent kommunal Ordning, ved at samarbejde med en privat Institution eller lignende, kan en saadan Ordning godkendes. Grundlaget for det ærede Medlems Kritik paa dette Omraade er altsaa ganske borte.

Det samme kunde jeg sige om det ærede Medlems Kritik mod, at der i Kommuner med over 4 000 Indbyggere skal opføres Alderdomshjem i Løbet af 5 Aar. Hvad vil det sige: i Kommuner med over 4 000 Indbyggere? Det vil i Hovedsagen sige alle Købstæder eller købstadmæssige Landkommuner, hvor man rimeligvis alle Steder allerede har Alderdomshjem. I mindre Kommuner kan man ordne det omtrent paa samme Maade, som jeg nævnte vedrørende Sygeplejen; der paabydes det ikke, at der skal være Alderdomshjem, det paabydes, at man skal sikre sig en saadan Ordning, at gamle Mennesker, der ikke paa anden Maade kan klare sig, kan komme ind i saadanne Hjem.

Jeg var meget forbavset over det ærede Medlem, der her som paa visse andre Omraader hævede sig til for mig ganske uanede Højder, talte om at tvangsindlægge de gamle. Det ærede Medlem paastod endog, at man somme Steder havde forsøgt det. Det er mig ganske ubekendt. Hvis det ærede Medlem kender saadanne Tilfælde, vil det være interessant at erfare dem, og jeg vil sige til det ærede Medlem, at skulde et saadant Tilfælde være indtruffet, at man har søgt at tvangsindlægge gamle, aldersrentenydende Mennesker, saa stiller jeg mig ved Siden af det ærede Medlem for at fordømme det Tilfælde, hvor det er indtruffet, men det ærede Medlem har ikke nævnt det, og jeg kender, som sagt, ikke noget Tilfælde. Derimod kender jeg jo Forholdene andre Steder og ved, hvorledes man der søger om at komme ind paa Alderdomshjemmene. I den Kommune, hvor jeg hører hjemme, og hvor vi i 25 Aar har haft et Alderdomshjem, har der altid været flere Ansøgere, end der var Plads til. Vi vedtog straks en Bestemmelse om, at man maa søge om at komme ind paa dette Hjem, der har aldrig nogen Sinde været rettet saa